

KIS LAP

... KIEJTETTE KEZÉBŐL A BOTJÁT. (Lásd a 3. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LVIII. köt. 1. szám. Ára negyed évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. Megjelen minden vasárnap 16 lapon. 1900. január 6-án.

ap
55
00
98

00
59
30
46
49
63
67
70
87
94
09
16
27
34
34
40
41
67
74
90
94
98

93,
223,
341,
398
95,
223,
351,
399
112,
240,
368,
399
176,
383
208,
352
256
368

ROSZCSONT FERKE
 UJABB CSÖNDES CSINYEI ÉS SZELID
 TRÉFÁI.

Irta *Ida néni.*

ZT kérdezi For-
 gó bácsi, hogy
 talán megjú-
 hozott Ferke
 pajtás, azért nincs hír róla? Édes Iste-
 nem, hát mikor volt ő olyan igazán na-
 gyon rossz? Hiszen azt már csak nem lehet
 kívánni, hogy kezét-lábát megkötöztesse és
 a sutban huzza meg magát? Más gyerekre
 ügyet se vetnek: ő rá, szegényre: mindjárt
 kígyót-békát kiáltanak: ő reá mindjárt ha-
 ragusznak, még holmi ártatlan kis tréfáért
 is. Mindjárt világgá kürtölik, hogy ezt
 tette, meg azt tette.

A multkor is, például, meglát az uteza
 gyalog-utján egy kopott, ócska kalapot.
 Aki csak arra ment, mindenki rugott rajta
 egyet, pedig az az árva jószág nem vétett
 senkinek. Ferkének megesett a szive sze-
 gényen, kivált mikor rá ismert, hogy éppen
 az Anti bácsi kiszolgált kalapja az, amely-
 lyel olyan kegyetlenül bínnak. Lám, mi-
 lyen szomorú sorsra jutott! Pedig mily
 büszkén nézte le a világot, mikor a szép
 Anti bácsi bübján oly hetykén félre
 csapva ült!

— Az már még sem járja, hogy ezt a
 szegény kalapot így rugdossák, gondolta
 Ferke. Hiszen nem is védheti magát!

Hamarjában jó ötlete támadt. Hogy
 ide-oda ne rugdálhassák, jókora követ du-
 gott a kalap alá és úgy tette a gyalog-
 járó közepébe. Most már jaj annak, aki
 megrugja.

Ferke aztán meghuzta magát a kapu
 alatt és onnan leste, ki járja meg legelőszőr.

Nem köllött sokáig várnia. Már is jött
 egy ur, aki az utban levő kalapon rugott
 egyet, de bizony megbánta, mert sántikálva
 ment odább. Utána egy uracs jött, akinek
 nagyon szük lehetett a sárga topánja, mert
 szinte megfeszült a lábán. Ez sem állhatta
 meg, hogy a kalapot félre ne rugja, de
 rögtön fel is szisszent és nagyot ugrott
 kinjában. Soha ilyen furát, mint amikor
 az uracska fél-lábon ugrálva ment odább
 és folyvást vissza fordult, hogy arra a ne-
 vezetes kalapra bámuljon. Ferke ugy neve-
 tett, hogy majd a falnak dült. Ujra meg-
 igazította a kalapot és egymásután botlottak
 bele az emberek, mert hát, tudja Isten
 miért, miért nem? — de senki sem állhatta
 meg, hogy az utban heverő ócska kalapon
 ne rugjon egyet. Micsoda keserves arc-
 fintorgatás volt az, mikor jól bele vágták a
 lábukat a kemény kőbe, és egyik-másik-
 nak még a tyukszemét is megnyomoritotta!
 Ferke majd kibujt a bőréből. Hiszen ez
 pompás multság, remek tréfa! Csak azon
 csodálkozott, hogy már rég nem jutott
 eszébe.

Épp indulni akart, hogy a bandáját elő
 hívja és bemutassa nekik legújabb talál-
 mányát, mikor látja, hogy Gábor ur, a
 városi kapitány tart errefelé. Nagyon meg-
 haragithatta valaki, mert dühösen vágat
 végig az utcán és arany-gombos botjával
 hevesen hadonáz a levegőben, mint ha el
 akarna páholni valakit.

— Ennek éppen jó lesz az ármányos kalap, gondolta Ferke és szépen a lába alá készítette, aztán lesbe állt.

Nem telt bele két perc, már Gábor ur akkorrát rugott a kalapon, hogy menten a hold szarvára esik, ha nincs benne az a nagy kő. De nyomban rá nagyot ordított is a kapitány ur, a térdéhez kapott és kiejtette kezéből a botját fájdalmában. (Lásd a képet a czimlapon.) Amint vadul forgó szemmel nézett jobbra-balra, meglátta a kapu-szinben röhögő Ferkét. Egy szempillantás alatt galléron fogta a gyereket és csitt-csatt! . . . hullt az áldás. Most már Ferke jajgatott, mert az arany-gombos bot irgalmatlanul kiporolta a nadrágját. Gábor ur tán darabokra szedte volna a fiut, ha szerencséjére oda nem vetődik a jó Teréz néni, akinek nagy kérésére végül mégis csak szabadon bocsátotta a gézenguzt. De még akkor is ígérgette neki, hogy menten agyon üti, ha még egyszer a keze ügyébe kerül. »No, ez már nagyon is nagy büntetés volna egy ártatlan kis tréfiáért,« mint Ferke mondja. Jó szívi ember szót sem tesz ilyenmiért, nem hogy még haragudják is; de hát Gábor ur rég híres róla, hogy milyen rettenetes ember!

Akár milyen félelmetes szörnyeteg a kapitány, mégis szelid türelmes báránynak Bábí asszonyhoz képest, akivel Ferkének szintén akadt egy kis ügye-baja.

Bábí asszony az egész piacon híres nevezetes kofa; nála vásárolnak rendszeren a diákok is, mert ott ül szemközt az iskolával az utca sarkán. Ugy kordában tartja azt a sok csintalan gyereket, hogy akár melyik professzor sem különben. Egyiknek sem szabad még csak egy árva szem

mogyoróval többet vennie, mint a mennyi dukál. Nem is mer vele senki kikötni, csak Ferke. Amint a kosár elé lépett, kész volt a csete-paté. A fiuk nagy gyönyörűségére Ferke rendszeren azon kezdte, hogy ócsárolta a Bábí néni gyümölcsét: az alma férges, rothadt; a körte szottyós, a barack keserű. Bábí asszonyt elfutotta a pulykaméreg; kergette a drágalátos »kuncsaftot«, aki persze csak azért sem tágitott. Hol is kaphatott volna olyan szép gyümölcsöt? Kezdődött az alkudozás. Ferke nagysokára engedett és úgy csapta oda a pénzt, hogy a hány fillér volt, annyi felé gurult. Bábí asszony viszont majd hogy a fejéhez nem vágta a »szerezd meg«-et, a rá-adást. De azután szent volt a béke. Ferkének a pörpatvar után jobban esett a gyümölcs és Bábí asszonynak sem ártott meg, hogy egy kiesit kiveszekedhette magát.

Történt azonban, hogy az asszony-néni rá unt régi nagy ernyőjére és szép fabódét csináltatott magának, amilyent még nem láttak a piacon. Volt ámulás-bámulás, mikor a diákok meglátták az új rezidenziát. Olyan éljenzést és lármát csaptak, hogy a város végéig elhallatszott. Bábí asszony büszkén trónolt a bódében, mint valami herczeg-asszony. Bezzeg a gézenguzok most nem foghatták körül, mint az előtt; most szépen rendben köllött elsorjázniook előtte, akár a katonáknak. Egy-kettő! Letenni a garast és tovább állni! Így parancsolta kurtán Bábí asszony. Még csak szóba sem állt velök máskép.

— Ej de felvitte az Isten a dolgát! kötekedett Ferke. Milyen nagyszerű pavilonja van! A budapesti kiállitáson sem volt különb. Csak még zászló kell a tetejére, akkor világ-esudája lesz!

— Menjen a dolgára! Semmi köze az én bódémhoz, volt a felelet.

Olyan amilyen. Ha nem tetszik, ne nézzen rá.

— De bizony tetszik, nagyon tetszik! nevetett Ferke. Csak hogy még szebbnek szeretném. Mindjárt el is kérem az iskola-szolgától a nagy zászlót és feltűzzük. A nagy bandát is ide hívjuk, hogy muzsika-szóval avassuk föl!

— Mondtam már, menjen dolgára! kiáltott Bábí asszony dühösen. Közel se jöjjön, mert megke-serüli, ha csak a kis ujjával is érinti a bódét!

— Jaj, jaj, jaj! kiáltá Ferke tette-tett ijedtséggel. Ne ijesztgessen hát, mert menten bele halok. De messziről csak nézhetem ezt a híres fa-palotát? Nem ve-rem meg szemmel, ne féljen!

— Ki tudja? dohogott Bábí asszony.

Hiszen, ha csak rá néz valamire az urfi, már ott baj van. Menjen inkább az iskolába, vagy tanulja a leczkését!

Van esze Ferkének, hogy az ilyen tanácsot meg ne fogadja. Most már csak azért is alaposan megnézi ezt a nagyszerű palotát. Mindjárt talált is valami érdekeset, éppen neki valót. A bódé hátulsó falába két vas-karika volt beillesztve, nyilván azért,

hogy azoknál fogva huzhassák-tolhassák a házikót. Ferkének kedve kerekedett, hogy bele kapaszkodjék és egy kis mulatságot szerezzen Bábí asszonynak, amiért tanulni küldte. De iziben jobbat gondolt. Vagy husz lépésnyire a bódé háta mögött egy nagy tár-szekér állt, amelyről éppen lerakták a zsákokat és most indulni készült.

Ferke gyorsan elkapott egy kötelet, mely a szekérről lecsüngött és a bódé egy pillanat alatt oda volt kötözve a szekérhez. Oly gyorsan és ügyesen végezte a dolgát, hogy a kocsis nem vette észre, de még a fiuk közül sem senki. Aztán félre állt Ferke és várta, milyen nagyszerű komédia lesz ebből.

Lett is égszakadás, földindulás, mihelyt megindult a szekér. Akkorát zökent a bódé, hogy Bábí asszony tüstént kirepült, mint va-

lami gummi-lapda, utána pedig röpültek a gyümölcsös kosarak is. Százfélé gurult a sok drága jó alma, körte, dió, amint a bódé felfordult. Volt ott lárma, ordítás! A megvadult lovak eliramodtak a bódéval, utánuk pedig az emberek, gyerekek. Végre egy sarkon oda vágódott a szerencsétlen bódé egy házhoz és ezer darabra hullott, mint az a bronzsát vesztett hordó. Csak

... A LOVAK ELIRAMODTAK A BÓDÉVAL.

ekkor állíthatták meg a lovakat, persze már későn. Az egész házikóból nem maradt más épségben, csak a két vaskarika.

No de Isten neki! . . . akár mi lett a házikóból, csak hogy a gazdájának nem esett nagy baja. Bábi asszonynak lehorzsolódott ugyan a bőre, kékre is ütötte ugyan a kezét, arcát, amint nagy-hirtelen kiröpült, de, hála Istennek, nem tört egyetlen csontja

sem és a feje se szakadt be, pedig a homlokán bizony nagy zuzódás ékeskedett. Hanem az a sok szép drága gyümölcs! Hová lett, mivé lett? A gyönyörű szőlőt a sárba taposták: alma, dió, körte ugy elgurult, hogy még a nyoma sem látszott. Még a szegény kosarakat is össze-vissza taposták a nagy tolongásban; azoknak sem lehetett többé hasznukat venni.

A TÓ JEGÉN. (Lásd a 7. lapon.)

Elmondjam-e hogy mint tombolt és dühöngött Bábi asszony? Elképzélhetni, mi mindennel fenyegette a gézengúz fiúcskót, aki rajta ezt a rettenetes tréfát elkövette. Nyomban kitalálta, hogy az csak Ferke lehetett, aki bizony sietett félre állni a Bábi asszony szörnyű haragja elől. Ferke apja bőven megtéritette az asszony-néninek nagy kárát, de a gyerekek még bőveb-

ben kiadta a jutalmát, ami ezért a csinyért dukált. Tudom, nem egyhamar fogja elfelejteni. Még Biri néni is sokalta, pedig tudjuk, hogy Biri néni nem valami lágy szívű, s éppen nem szokta Ferkét sajnálni.

Sok forintjába kerültek apácskának a Bábi asszony kék foltjai és az a nagy baraczk, melyet a homlokán kapott. A ret-

tenetes asszony azon fölül nem is bocsátott meg Ferkének. Ha csak messziről látja, mindjárt fenyegetőzik, hogy így, meg úgy tesz vele, csak a kezébe kaphassa. Ferke ismeri az asszony-nénit, tudja, hogy pontosan meg is adja, amit ígér. Hát inkább szépen elkerüli. Jól is teszi. Hová is lett volna már a szegény lelke, ha mind megkapja azt a töméntelen nyak-levest, hátbaütést, azt a sok agyon-verést, amivel utonutfélen adósaik neki! Nem is kívánja Ferke, hogy megfizessék. Az ilyen tartozást ő nagylelkűen elengedi, sohasem zaklat miatta senkit. Nem! Ő maga pedig jó fizető. Akár pénzzel, akár nyak-levessel adósa valakinek, pontosan megadja. Az ő jelszava: »Adós, fizess!« Nem hiszik? No hát a Francsek bácsi a megmondhatója, hogy Ferke milyen becsületes, pontos fizető tud lenni.

Ma is emlegeti.

(Folyt. köv.)

SZÁNKÁZÁS PÁROSAN.

— A »Kis Lap« színes mű-melléklete. —

— JAJ de jó! Esik a hó! És hozzá keményen fagy, lesz mulatság sok és nagy!

Orvendezett Sanyika, mert ő nagyon szerette Tél apót, aki annyi-féle kellemes szórakozást nyújt: csuszkálást, korcsolyázást, szánkázást, hó-labdázást, hó-ember építését. De a kis Évike nem volt vele egy véleményen.

— Nem is tudom, hogy mit örülsz neki? Sokkal jobb, ha nincs hó és nincs hideg.

— Neked persze jobb te kis buksi, mikor még hát nem tudod hasznodra fordítani, felelt Sanyika nevetve.

Persze, itt a bibi! A kis Évike még biz' ügyetlenke, gyöngécske. Ha csuszkálni próbál, puff!... menten elterül, hol hanyatt, hol az orrocskájára. Hó-labdával ha játszanak, őt tiz golyó is éri, de ő nem talál, hát ez nem mulatságos. Mikor meg a fiuk kis

szánkón nagy sebességgel csusszannak le a havas domb oldalán, ő csak alulról nézi. Az pedig nem nagy gyönyörűség, ha az ember csak nézi, hogyan mulatnak mások.

Most is, hogy megszűnt a havazás, szánkázni készült Sanyika. Évike most már nézni sem akarta. Sanyi azonban jó testvér volt.

— No, csak kérd meg a mamát, hogy öltöztessen fel jól, aztán jöjj velem! Majd meglátod, hogy mégis csak jó, ha sok a hó.

Mentek hát együtt, maguk után huzva a szánkót. A domb tövébe érve, Évike megállt; de Sanyika így szólt:

— Tovább, tovább! Fel a dombra! Majd meglátod, mi lesz aztán.

A kiesikének nem volt könnyű fölkapaszkodnia a havas domb oldalán, de mégis csak följutott.

— No, most ülj ide a hátam mögé a szánkóra és fogozzál jól belém, hogy le ne pottyanj. Bajod úgy sem esnék ugyan, mert csak a hóba hemperednél.

Elhelyezkedtek a szánkón s megindultak lefelé! Sebesen, egyre sebesebben siklott a szán, szinte szédítő, kábitó volt, de olyan kellemes! Mint ha röpültek volna! Évike egészen kipirult a gyönyörűségtől. Alig érték le, mindjárt kapaszkodtak föl újra, aztán újra röpültek lefelé, ötször, tizszer, maguk sem tudták hányszor. Csak a lehányatoló est szállította őket haza.

— Köszönöm, Sanyika, szólt Évike. Nagyon jól mulattam. Igazad van: kellemes a fagy, a hó, tehát éljen Tél apó!

A TÓ JEGÉN.

(Képpel az 5. lapon.)

*Jaj, meglazult a korcsolyám
Szija!
A csuszkálást lábam így nem
Bírja.*

*Egyik ágán meglódult a
Csatja,
Izeg-mozog közepén a
Csapja.*

*No, sikerült valahogyan
Végre!
Már így bátran mehetek a
Jégre.*

*Talpam inog... de a fránya
Bánja!
Majd megsegít a Juliska
Szánja.*

*Óvatosan most mögéje
Állok:
Meggfogom, tolom, s mint fecske
Szállok.*

*Ti többiek, szép sorjában,
Rendben:
Ha birjátok, kövessetek
Engem!*

VADÁSZ-KALAND A FEKETÉK
FÖLDJÉN.

— Egy utazó elbeszéléséből. —

(Képekkel a 8. és 9. lapokon.)

HÖBBEN voltak együtt jó barátok, ismerősök egy tudós és bátor természetbuvárnál, aki nem rég tért haza messzi tájakon tett kutató utjáról. Sok látni való volt ott, gazdag gyűjteménnyel tért a tudós haza: mindenféle kitömött állatokkal, de meg rajzokkal is.

Egyik vendég, a rajzokat lapozgatva, egyszerre csak fölkiált:

— No de már ez csak nem igazi megtörtént eset rajza, ugy-e? Ez csak afféle képzelt dolog.

Oda pillantott a tudós.

— Dehogyan képzelt! Egyike volt a legérdekesebb élményeimnek. Azért rajzoltam is le.

Most már körül fogták, hogy mondja el.

— Ha éppen kívánjátok, nem bánom. Mint tudjátok, messze benn jártam a feketék földjén, Afrika belsejében. No, manapság ez már nem olyan vakmerő vállalkozás, mint csak negyven-ötven évvel is ezelőtt. Az utóbbi év-tizedekben sok európai ember járt-kelt és kutatott már ott és ámbár most is érheti baj az utast, okkal-móddal, bátorsággal, okossággal, bő-kezűséggel meglehetősen boldogulhat. A négerék, ha jól megfizetjük, készséggel szolgálnak. Nekem, mondhatom, nem akadt semmi igazán veszedelmes kalandom.

Kutatásaimat kiterjesztettem a forró éghajlat vizeinek lakosaira is. Ezek közt persze legérdekesebb és leghatalmasabb a krokodilus, ez az óriási hüllő, mely a víz mélyében és a forró homokon egyformán otthon van. Ma már tudjuk, hogy nem csak a Nilus vizében él, hanem Afrika sok más folyó és álló vizében is. Mikor tehát fekete vezetőimmel tudattam, hogy krokodilusra szeretnék vadászni, nagy készséggel ajánlottak, hogy elvezetnek olyan helyre, ahol bőségesen talállok krokodilust. A vadászatban is szívesen segítenek, csak azt kötik ki, hogy részt kapjanak a zsákmányból.

— Milyen részt? kérdém csodálkozva.

— No, a husát. Az nagyon jó!

Ebben persze könnyen megegyeztünk, mert én nem igen vágyódtam krokodiluspecsenyére, nekem a páncélja, csont-váza kellett.

Megindultam karavánommal. Lassan haladtunk az uttalan vidéken, de az ötödik vagy hatodik napon már megközelítettük a célt, már láttuk messziről a vizet. El is juthattunk volna a partjáig, de fekete vezetőm, ki mind-untalan aggódva nézegethára, így szólt:

— Jobb lesz, ha tanyát ütünk és tüzet gyújtunk. Baj eshetnék, ha sötétben menénk tovább.

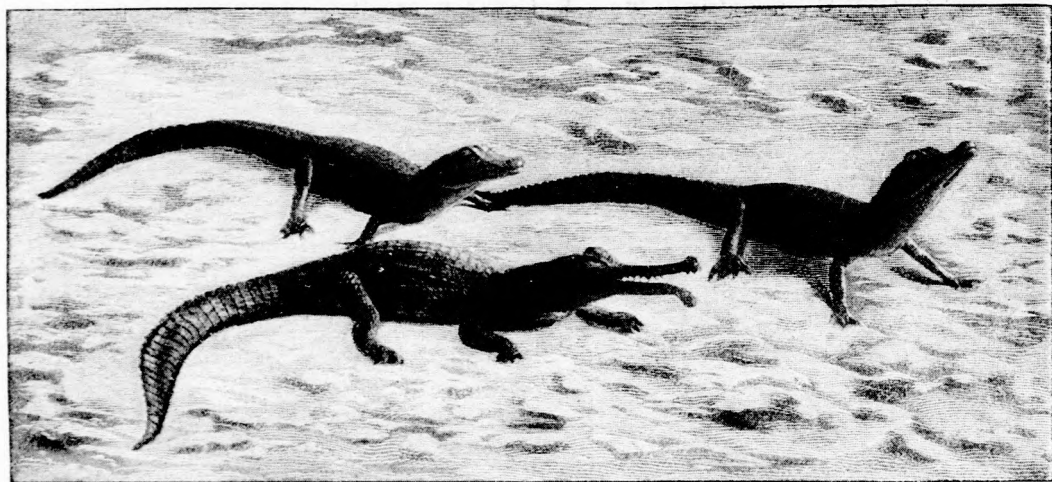
— Miféle baj?

— Egy órával ezelőtt jó messze ugyan, de egészen tisztán láttam egy nagy oroszlánt. Az most is a sarkunkban van; az bizonyos, ha nem látjuk is. Ha tovább megyünk s az est-homályban nem ügyelhetünk jól, egyszerre csak ráveti magát a hátul ballagó teher-hordó emberek valamelyikére.

— Azt nem szeretném. Inkább üssük hát itt fel az éjjeli tanyánkat. És éjjel is résen legyünk, ha talán itt ólálkodik a fene-vad.

— Itt lesz, az teljesen bizonyos.

Letelepedtünk és a tanyánkat lehetőleg biztosítottuk, főképp azzal, hogy körös-körül nagy tüzeket raktunk és folyvást élesztgettük. Mihamar meggyőződtem, hogy néger kísérőim vezetője nem tévedett: hatalmas bömbölés hallatszott, nem is nagyon messziről. De az est már leszállt, az oroszlánt már nem láthattuk.

FIATAL KROKODILUSOK. (Lásd a 10. lapon.)

— No, ha itt ólálkodik, akkor azt szeretném, ha még közelebb önné, mondám. Bizom a jó puskámban, hogy leteritem.

Elfogott a vadász szenvedély, hogy zsákmányul ejtsem az oroszlánt. Mindjárt rendelkeztem is. Hogy ne legyünk örökös vadusra utalva néhány juhót is hajtottunk magunkkal. Egyik juhót kivezettettem éjjeli tanyánkról és nem nagy távolságban, hogy a tűz rávilágítson, a földbe vert karóhoz kötöttem. Ez lesz a csalétek. Az oroszlán

rá fog rontani s akkor biztos les-helyemből lelövöm.

Négereim a fejüket rázták, a vezető pedig meg is mondta:

— Nem fog eljönni.

Mosolyogtam. Hogy a közelben ólálkodó éhes fene-vad ne akarja elragadni a prédát, az lehetetlen.

Tanyánk elcsöndesült, embereim lenyugdaktak, csak én örököttem a les-helyen s

(Folytatása a 10. lapon.)

... TARKÓN RAGADTA. (Lásd a 11. lapon.)

(Folytatás a 8. laphoz.)

mellettem a szerezsen vezető. És hogy nem messze az oroszlán is ébren van, azt elárulta koronként hatalmas bömbölésével. Néha nagyon közélről hallatszott a hangja. Már-már azt hittem, hogy elő ront és rá ugrik a juhoeskára; ám egyik óra mult a másik után, az én oroszlánom azonban csak bömbölt dühösen, hol közelebb, hol távolabb, de nem rontott elő. Végre teljes csönd lett s négerem nagy határozottsággal állította, hogy az oroszlán odább állt.

Szörnyen boszankodtam. Ki tudja, kerül-e újra ilyen jó alkalmam? Mért nem jött elő, ha éhes?

— Mert nem szereti a tüzet és mert sejtette, hogy baj érheti, felelte a néger. Az oroszlán sem mindig bátor. Ahhoz van szokva, hogy bömbölése hallatára minden állat futásnak ered, akkor ő utána iramodik és elfogja. Itt most azt látta, hogy a juh nem szalad el. És látta a tüzet. Gyanakodott és nem mert előre rontani.

Le köllött mondanom az oroszlán-zsákmányról. Egy-két emberem egész éjjel őrködött azután is, hogy én már lenyugodtam; de nem történt semmi, az oroszlán nem tért vissza.

Másnap reggel eljutottunk a víz partjára. Alkalmas helyen tanyát ütöttünk, nem egészen közel a vízhez, mert a krokodilus sem éppen kellemes szomszéd; vigyázni kell, hogy az embert meg ne lepje.

Mindjárt első sétám alatt, melyet a víz partján tettem, láthattam, hogy négereim jó helyre vezettek; mind-untalan föl-fölbukkant a vízből egy-egy krokodilus feje. Hiba azonban mégis volt a dologban: nem volt csónakom, nem mehettem a vízre. Megteszik-e krokodilus barátaim nekem azt a szívességet, hogy kísétáljanak a partra és lepuffantassák magukat? Hogy öregeket előbb-utóbb talállok a parton, abban nem kétkedtem; de én fiatal példányokat is szerettem volna fogni.

A krokodilus, mint tudva levő, tojásból kél ki. Ez a tojás nem nagyobb a ludtojásnál, a baba-krokodilus tehát nagyon

csöpp jószág (Lásd aképet a 8. lapon.) De egészen piczike korában már pompás fogai vannak. Mihelyt kibujt a tojásból, siet a vízbe, vigan uszkál, gyorsan nő és abból a csöpp jószágból végre hét-nyolcz méter hosszú rettenetes szörnyeteg válik, olyan rettenetes szájjal, hogy derékon kapja be az embert. De amig fiatal, csak sütkérezni jön ki a partra, eleségét a vízben keresi: a halat. A kifejlett krokodilus azonban nem éri be a bőjtös hal-ebéddel, hanem nagyobb állatokra les. Ha prédát fogott, rögtön a víz alá merül vele, hogy megfulassza.

Ő maga hosszú ideig maradhat víz alatt a nélkül, hogy baja lenne. E végből a természet pompásan látta el: be tudja zárni a füleit, az orra lyukait, míg a szemére átlátszó hárttyát huz rá, úgy, hogy nyitva tarthatja. Lát s a víz mégsem megy bele. És a torkát is úgy össze tudja szoritani, hogy egy csöpp vizet sem nyel, bár tátva tartja a száját. Uszni nagyon jól tud, de a száraz-földön is elég gyorsan mozog. Csak fordulni esik neheze a kemény, merev pánczéja miatt s épp ezért a száraz-földön könnyü is elmenekülni előle: jobbra-balra kell kanyarogni. A krokodilusnak mindig sok idejébe kerül, míg a megkezdett irányból oldalt vagy hátra fordul, ez alatt a menekülő messzire juthat. A vízben is van egy mód a menekülésre: a szemébe kell böknö. Ha a szemét védő hárttya megsérül, vagy felhuzódik s a víz a szemét éri, azonnal tehetetlenné válik.

Nem levén csónakom, sok időt pedig nem akarván itt tölteni, azt eszeltem ki, hogy egy juhot hajatok csali étékül a víz partjára. Nem is köttettem meg, mert baj nem érhet a juhoeskát, ott álltunk lesben mi is.

Nem is gyanítottam, mi lesz ebből.

A juhoeska békésen őgyelgett a víz közelében sokáig. Egyszerre, amint a gyanutlan juh egészen a vízhez lépett s talán inni akart, hirtelen felbukkant egy óriási krokodilus és nyilván rá akart rohanni; de ugyan-e pillanatban rettentő bődülés hang-

zott a bokrokból és egy hatalmas oroszlán szökkent elő. Ugyan-egy pontra iramodott mind a két vad. Csak hogy a juhocskának is volt esze: nagy gyorsasággal eltűnt a bokrok közt s az oroszlán és a krokodilus egymással álltak szemben. Ekkor aztán csodálatos jelenet következett.

Az oroszlán vagy azt hitte, hogy a krokodilus már elkapta előtte a prédát, vagy hogy elriasztotta: elég az, hogy rettenetes dühvel a krokodilusra rohant és oroszlán-szokás szerint tarkón ragadta. (L. a képet a 9. lapon.) Megragadni megragadta ugyan, de nagy kárt nem tehetett benne, mert nem bírta keresztül harapni a krokodilus ércz-kemény pánczéját. Viszont mihamar látta, hogy maga is veszedelemben forog, mert a krokodilus meg az oroszlán lábait felé kapkodott, s ha sikerül rettenetes fogai közé kapnia ellenségét, akkor vége az oroszlánnak. Ez azonban nem sikerült; tehát most már arra törekedett a krokodilus, hogy magával a vízbe rántsa ellenségét; ott könnyen végzett volna vele. De az oroszlán roppant erővel tartotta, bár alkalmasint már maga is szeretett volna szabadulni, csak hogy nem merte többé elereszteni, nehogy ez bele haraphasson.

Igy dulakodtak jó ideig s én annyira elámultam, hogy tétlenül néztem. Néger vezetőm azonban élénken sugta:

— Hamar... löni! Soha jobb alkalom!

A következő pillanatban merészen előrohantunk és egészen közélről löttünk. Én az oroszlánra, négerem a krokodilus tátott szájába. Jól célzott két-két golyót kapott mindegyik s a csodálatos harc el volt döntve, mind a két viaskodó fél az én zsákmányom lett.

Egész utazásom alatt ez volt a legkevésbé veszedelmes: de mégis legérdekesebb vadász-kalandon.

SZILVESZTERKOR.

*Az Istenért! ... Gyermeked ...
Jaj, jaj, mit műveltetek!
Rettenő büz! ... Laci, Pali, szójatok:
Mért sütitek ezt az ócska kalapot?*

*Kalapot mi nem sütünk,
Csak kissé alá fütünk.
Puncsot főzünk az o évnek vesztére...
Mert hiszen ma lesz Szilveszter estéje!*

A NELLIKE VENDÉGSÉGE.

— Beszélyke. —

ELÉNK, vidám beszélgetés közben hadt két leányka végig az utcán. Könyves táská volt a kezökben, iskolából jöttek. De alig ha a lezke forgott a fejkben, mert egyikök éppen így szolt:

— En bizony nem bánom, ha évődik is velem a bátyám. Szeretem az uj bubámat.

hát játszom vele, pedig a bátyám azt mondogatja, hogy már nagy vagyok az ilyen játéokra.

— Ó persze! Én is szeretem a bubámat, pedig én öregebb vagyok náladnál, Irénke. Epp a jövő héten, csütörtökön lesz a születésem napja, akkor leszek tizenkét éves.

— Igazán? Jaj de jó napod lesz, Nellike!

— Jó napom? Miért?

— Hogy ne? A születése napja mindenkinek ünnep-nap, akkor vendégeket hív, lakomát ad... no, már legalább is nagy ozsonnát. Bizonyosan a te számodra is rendez a mamád vendégséget. Aztán engemet is meghívsz ám!

— Természetesen... hogy ne? felelt Nellike kissé habozva és zavartan.

— És ki ne felejtse Lilikét, folytatá Irénke élénken. Akkor majd ő is meg fog hívni. Én már voltam nála egy ilyen mulatságon... nagyszerű vendégség volt, mondhatom. Pompás torta volt, meg fagyalt, sütemény, mind a cukrásztól. Mert ha valaki vendéget hív, akkor persze azon iparkodik, hogy megemlegessék, örömmel beszéljenek róla.

— I... igen... persze...

— Beszélj most mindjárt a mamáddal, aztán holnap az iskolában majd megmondod, ugy-e, mikor lesz a vendégség?

— Meg... hogy ne?... felelt Nellike nagyon határozatlanul.

Ez alatt megérkeztek a házhoz, amelyben Nellike lakott. Elköszöntek egymástól, Irénke vigan ment odább, ellenben Nellike éppen nem valami mosolygós képpel tért be a házba. Elgondolkozva, lassan lépegett az ajtó felé, kedvetlenül fordult be a szobába. Édes anyja, Balogné asszony, az ablaknál ülve varrogatott s Nellike illedelmesen köszönt, de aztán szótlanul rakosgatta el könyveit, kalapját. A mama nyájasan kérde:

— Láttalak, amint Irénkével jöttél. Micsoda fontos eseményt tárgyalatok oly roppant komolyan? Mintha Irénke valami kellemetlen dolgot emlegetett volna.

— Ó dehogy, mamácskám. Ellenkezőleg... Azaz tudom is én... Azt kérdezte, hogy a jövő csütörtökön, a születésem napján, lesz-e nagy vendégség nálam, mert az ilyen nap mindenkinek ünnep-napja. De hát én... én nem mondhattam... nem tudom...

Nellike elhallgatott. Nem tudta elpalástolni nagy kedvetlenségét. A mama azonban derülten mondá:

— Azt jól tetted, kedvesem, hogy nem ígértél semmit, amíg engemet nem kérdeztél. De hát ha éppen az a kívánságod, szívesen teljesítem; adsz te is egy kis vendégséget. Meghívhatod Irénkét is.

— Ó, dehogy... kedves mama! szolt Nellike akadozva... Nem merném Irénkét meghívni... nagyon szégyelném... nem adhatnánk tortát, fagyaltot, drága süteményt és efféléket, ami nagy vendégségeknél szokás. Beszélte Irénke, hogy Liliéknél hogy volt... Nevetne rajtunk...

Most meg a mama komolyodott el s pár percig nem felelt. Nellike, aki gyöngéd, szerető szívű leányka volt, oda sietett és megölelte.

— Ne haragudjál, édes jó mamácskám! Nem akartalak én megszorítani! Tudom, hogy mindent megteszel érttem, amit csak tehetsz, nem is akarok én versenygenni Liliékkal vagy Irénkéekkel, akik olyan gazdagok. Nem tehetünk róla, hogy mi inkább tán szegények is vagyunk.

Ekkor meg elmosolyodott a mama.

— Szegények? mondá. Kedvesem, mi nem vagyunk szegények. Nem élünk ugyan bőségben de mégis inkább mondhatjuk magunkat gazdagnak, mint szegénynek.

A leányka meglepődve nézett anyjára.

— Hogyan, mamácskám?

— Ugy, hogy nem szenvedünk semmiben szükséget. Pedig nagyon sokkal több az olyan ember, aki ezzel nem dicsekedhetik, mint az olyan, akinek pompára, fényezésre jut. Sok, nagyon sok kedves, jó gyermek van, aki soha még csak álmodni sem merholmi vendégségről. Te pedig adhatsz a vendégeidnek jó ozsonnácskát.

— Igen ám, mamácska, szólt Nellike s oda simult édes anyjához, de az mégis csak nagyon egyszerű vendégség lenne. Pedig Irénke azt mondta, hogy az ilyen ünnepi vendégség csak úgy ér valamit, ha a vendégek emlegetik, ha sokáig örömmel gondolnak rá.

— Igaza lehet. De hát az csak tőled függ.

— Hogyan, kedves mama?

— Válogasd össze a vendégeidet úgy, hogy örömiük legyen a vendégségben. Persze akkor kissé el köllene térned egyik-másik gazdag kis barátinód szokásától. A legtöbben hiúságból, hivalkodásból, fitogtatásul rendeznek ilyen vendégséget; hát mondj le a hiúságról, de mégis törekedjél arra, hogy a te ünneped másoknak igazi kedves örömnappok legyen. Ez aztán nem is volna ám olyan közönséges vendégség, mint a Lilié.

Nellike kissé tétován nézett a mamára. Nem volt bizonyos felőle, vajon egészen jól érti-e? A mama pedig most nem magyarázhatta bővebben.

— Egy kis dolgom van a városban, mondá. Ha éppen kedved van, velem jöhetsz.

A leányka nagyon szeretett a mamával sétálgatni s hamar felkészülődött. Vásároltak a boltokban holmi apróságot s amint haza felé sétáltak, egyik ház előtt Balogné megállt.

— Még nincs későn . . . ráérek. Benézhetünk egy kis időre Kardosnéhoz. Azt hallottam, hogy beteg szegény.

A harmadik emeletre mentek föl s ott egyik udvari lakás ajtaján csöngettek. Sápadt képü, vézna fiúcska nyitotta ki az ajtót.

— Hogy van a mamád, Gusztikám? kérdé Balogné.

— Már jobban, felelt Gusztika félénken. Már föl is kelt.

Nagyon tiszta, de nagyon egyszerű szobába léptek be. Meglátszott mindenben, hogy itt bizony nem éppen uri mód uralkodik. Az ablaknál halvány, beteges képü nő varrogatott. Szinte csodálkozva kelt föl és ment a vendégek elé. Balogné barátságosan kezét fogott vele.

— Látni akartalak, kedvesem, mert hallottam, hogy beteg vagy.

— Ó . . . igazán nem is mertem remélni . . .

— Ugyan miért? Hiszen tudod, hogy mindig szerettelek. Te nagyon vissza vonultál ugyan jó férjed halála óta s én értem is, hogy a te körülményeidben . . . Nellikém, ismerkedjél meg Gusztikával és Annuskával, beszélgetsetek szépen.

Még egy körül-belül tíz éves leányka volt ott a szobában. Az asztalnál ülve valami iskolai feladványon dolgoztatott, de persze abba hagyta, mikor a vendégek beléptek.

Nellike nyájasan ment Annuska felé és Gusztikával együtt a három gyermek mihamar élénk vidám csevegésbe eredt, mi-alatt a két mama komolyabb dolgokról beszélgetett. Egyszerre csak oda futott Nellike a mamájához és susogva mondá:

— Mamácskám, nem hívhatnám meg Annuskát és Gusztikát? Azt mondják, hogy ők még sohasem voltak ilyen ünnepi ozsonnára hivatalosak.

Balogné mosolygott és nem Nellikének felelt, hanem Kardosnéhoz fordult:

— Kis leányom kéréssel fordult hozzám, de tulajdonképen tőled függ a kérelme teljesítése. Nellikének tudni illik jövő csütörtökön lesz a születése napja s szeretné ha akkor Annuska és Gusztika is a vendégei volnának egy kis ozsonnára. Remélem, elereszted őket?

Kardosné habozott és olyasmit emlegetett, hogy a gyermekeinek nincs olyan szép új ruhájok, amelyben idegen uri házban megjelenhessenek.

— Mamácska, édes jó mama, engedd, hogy elmehessünk! könyörgött Annuska szinte kipirulva Majd össze igazítjuk a jobbik ruhácskámat . . . az még eléggé csinos.

— Az enyém is, bizonyítá Gusztika.

— No's, nem akarom rontani az örömeteket, felelt az anyjok s Balognéhoz fordulva folytatá: Csak attól tartok, nem fognak tudni helyesen viselkedni, mert

nincsenek hozzá szokva, hogy idegenek közt mozogjanak.

— Ó, kedves mama, nagyon jók leszünk! fogadkozott a két testvér.

— Én nem is kétlem, mondá Baloghné nyájasan. Tehát délután korán jöjjetek, kedveseim!

Aztán távozott Nellikével, de az ajtóbul még látták, hogy Annuska örvendezve tapsol. Gusztika pedig olyanforma mozdulatot tesz, mint aki bukfenczet készül vetni széles jó kedvében.

— Ugy látszik, nagyon örülnek a meghívásnak, szölt Baloghné.

— Jaj, csak aztán ne csalódjanak! aggódott Nellike. Azt hiszik, valami nagyszerű lakoma lesz. No de majd sütiünk egy kis fonatost, meg diós patkót, ugy-e, mamácskám?

— Természetesen. Lesz jó kávécska is és csokoládé, hozzá gyümölcs, meg holmi ropogtatni való apró csemege.

— No, Annuskáék talán csak beérik vele?

A Deák-téren haladtak át. Szemközt jött egy leányka, körül-belül akkora, mint Nellike; kicsike kis fiúskát vezetett kezénél fogva. Amint közel ért, szerényen, szinte félénken köszönt.

— Jó napot, Bözsikém! szölt Baloghné nyájasan. Mindig te sétáltatod a kis Emilkét?

— Igen is... más nem teheti. Nagymama nem akarja rábizni a fiukra.

— Biz' azokkal nem is volna olyan bátorságban, mint veled. Mióta jó anyátok meghalt, igazi kis mamája vagy a testvérekédnek.

— Ó, szívesen teszem, hiszen én vagyok a legöregebbik.

— Sok bajod lehet veled.

— Nem éppen... csak hogy egész nap elfoglal az ilyen nyugtalan kis jószág.

— Pedig magad is szeretnél néha pihenni, szórakozni egy kicsit ugy-e?

— Hát... nem mondom... de hiába, ha nem lehet.

Nellike sugott valamit a mamának. Ez helyeslőleg bólintott, mire Nellike így szölt:

— Nézd csak, Bözsikém: eljöhetnél egyszer hozzám. Jövő csütörtökön lesz a születésem napja, délután jó kis ozsonna lesz, nagyon szívesen látnalak. A nagymamád talán gondját viselné a kicsikének egy-két óráig.

Bözsikének fölragyogott a szeme, de aztán elkomolyodva rázta a fejét.

— Nagyon szépen köszönöm, de nem lehet. Nagymama szívesen meg tenné ugyan, de Karcsinak és Palcsinak nagyon rosszul esnék, hogy én vendégségbe megyek, ők meg otthon maradnak.

— Hát jöjjenek el ők is!

— Akkor... ó, akkor persze... A fiúk pajkosak ugyan, de majd ránczba szedem őket.

Megegyeztek. Nellike, amint haza értek, így szölt:

— Mamácskám... most már elegenden is leszünk... mert még Irénke is nagyon számít rá, hogy meghívom.

— Ne is hagyd ki, ha szívesen jön.

A nagy nap hamar elérkezett. Irénke mindjárt ebéd után betoppant, hogy segítsen Nellikének a rendezgetésben: s alig ütötte el az óra a hármat, már beköszöntek a vendégek. Először Annuska és Gusztika, nagyon félénken; nyomban utánok Bözsike és Karsi meg Palcsi, mindnyájan nagyon tisztán, de bizony nem túlságos parádésan öltözködve. Valamennyien roppant komoly, ünnepies és mégis boldog, elégedett képet mutattak, mint akik érzik, hogy most valami nagyon kellemes és jó dologban van részök.

A kis társaság hamar össze ösmerkedett s mire ozsonnához ültek, már vig jó pajtás volt fiú, leány, mind a hány. Hát még az ozsonna folyamán mekkora volt a jó kedv! És mily rettenetes pusztitást vittek véghez fonatosban, diós-patkóban, almában, dióban! Csak abban nem értettek egyet, a sok jóból melyik is a legjobb?

— Csak azt szeretném tudni, szölt a szelid kis Gusztika, valjon Argirus királyfinak a mesebeli lakodalmán lehetett-e még különb lakoma?

A legbuzgóbb iparkodással sem bírtak mindent elpusztítani az asztalról s Karsi-

nak olyan jó kedve kerekedett, hogy fennen hívott ki mérkőzésre mindenkit: tud-e olyan jól tótágast állni mint ő? Nem vállalkozott ugyan rá senki, de ő azért megmutatta, hogy remekül érti ezt a művészetet. Erre aztán Palsi sem akart hátra maradni és úgy hányt a bukfczvet, hogy a többiek majd eldőlték neveltökben. Bözsike azonban szigorú képpel szedte ránczba a pajkos fiukat, amire ezek vígan felelték:

— Jól van, de akkor hát tánczolunk.

Czigány nem volt ugyan, de a három kis gavallér hegedü-szó nélkül is úgy megforgatta a kisasszonykákat, hogy ezeknek szinte a lélegzetük is kifogyott. Aztán játszottak bujósdit, szem-bekötösdit és más játékokat, míg egyszer, amint éppen pihentek, Bözsike ijedten szólt:

— Jaj, hányat ütött az az óra? Az lehetetlen!... hiszen már rég otthon kellene lennünk! Késő este van!

— Az nem lehet! vitatták a fiuk. Ez az óra rosszul jár. Még nem megyünk!

— De mégis csak mennünk kell, bizonyítja Annuska sajnálkozva. Hogy elröpült az idő!

— No, ezt nem hittem volna! mondá Gusztó. Persze, mikor oly pompásan mulattunk, észre sem vettük, hogy mulik az idő.

Hát végre mégis csak bucsuzkodásra került a sor. A kis vendégek élén Bözsike, mint legöregebb lépett elő és megölelve Nellikét, szíve mélyéből mondá:

— Nagyon szépen köszönjük ezt a felejthetetlen szép mulatságot, kedves Nellike. Adja Isten, hogy egész éven át olyan boldog légy, amilyen boldogok mi most itt nálad voltunk.

Sorra ölelték Nellikét és kipirult képpel ragyogó szemmel boldogan távoztak.

Már csak Irénke volt ott, mikor Nellike a mama nyakába ugorva kiáltá:

— Mamácskám, jaj de nagyszerűen sikerült ez az én mulatságom! Azt hiszem, a vendégeim is kellemesen fognak rá vissza emlékezni.

— Ugy-e? Pedig lám, nem volt semmi különös pompa, torta, fagyfalt, drágaság.

— Az ám, szólt Irénke. Nem is tudom, hogy is voltunk hát annyira vígan és boldogok?

— Az kedveseim, nagyon egyszerű. Nem a pompa, ragyogás adja meg az igazi boldogságot, hanem a szív őszinte érzelme. Oszd meg örömedet olyanokkal, akik igaz tiszta szívvvel hálásan fogadják s nem fényes pompája szerint becsülik meg azt, amit nyújtottál, hanem jóságod és szivességed szerint. Erre mindenkor örömmel fognak emlékezni.

BETÜ-REJTVÉNY.

E^{Etesz} E^{Etesz} E^{Etesz} R^{Rö}

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Virág-csokor“.

Elbeszélések és költemények. Emléklül jó gyermekeknek gyűjtötte **Füssy Tamás**. Színes táblába kötve.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVII. köt. 26-dik számában közölt csillag-rejtvény megfejtése:

Erzsébet királyné.

Helyesen fejtették meg: Virághalmy Juliska, Kovács Eszti és Gyuricza, Hüttl Károly, Hefty Rikárd és Andor, Berg testvérek, Beer Rudolf, Sélley Lili, Láner Nellike, Ybl Márta, Fischer Irma, Robitsek Magda, Szántó Gyula, Mérey Ágosta és Dalma, Lang Miklós, Jurenák Gizzi, Furman Lili, Izsák Erzsé és Zsiga, Leipniker Ilonka és Mátyás, Fein Elemér, Zeiller Gizike, Boros Ilona, Reich Ilona, Irén és Ödön, Kiss József, Lakner Margit, Kövesi Jenő, Fodor Lenke, Beck Ernő és Ottó, Loránt Elly, Klein Imre, Szentgyörgyi Margitka és Ilonka, Frank Irén és Jolán, Kolisch Pál, Roth Tibor, Wurm Betty, Kummerer Paula, Székely Margit, Mándy Gizike, Herczl Margit és Jenő, Bedő Ilona, Lengyel Margit és Kálmán, Spányi Margit, Csia Erzsike, Herczeg Ilona, Vidor Ilonka, Tüköry Melitta, Milhófer Frida, Mérai Linike, Rácz Margit, Kazy Péter, Pötis Irén, Dragomir Silvius, Hlatky Géza, Szitányi Lola és Ella, Starzsinszky Ferencz

és István, Salamon Laura, Schwartz Irén, Kovács Mariska, Boros Emmike, Fischer Kornél, Veress Gizella, Reök Margit, Jákó Margit, Fidler Jolánka, Nagy Lenke és Ernő, Sándor Endre és József, Ybl Márta, Haksch Mariska, Molnár Ferencz, Sier Friczi, Henn Stefania, Péterfy Vilma, Sárkány Agáta, Jurenka Irén, Abán Zsuzska, Mariska és Sárika, Halassy Valika, Engel Béla, Gillet Zoltán, Badiés Gizi, Urbán Elli, Schuller Lajoska, Schönstein Mariska, Pap Lili, Dukesz Anna, Vajda Anna és Laczi, Kohn Ilonka, Kossaczky Gyula, Kendezy Margitka, ifj. Muraközy László, Dömötör Izuska, Kiss Margitka, Háy Irén és Juliska.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett *Ricz Margit*, Budapesten, kinek a jutalom-könyvet (*A tarka könyv*, százötven elbeszélés, gyermekek számára írta Hoffmann Ferencz, negyedik javított kiadás, tizenegy színes képpel, díszes vászon-kötésben) a kiadóhivatal megküldi.

A *Kis Lap* LVII. köt. 25-dik számában közölt rejtély megfejtését utólag még beküldték: Péterfy Vilma, Kolisch Pál, Róth Tibor, Mérai Lili, Csia Erzsike, Nagy Lenke és Ernő, Herczeg Ilona, Giller Zoltán, Mozer Mimike.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Nem volt olyan sűrű a mult heti hohullás, mint a milyen sűrűn hullanak még mindig elem a ti új-évi jó kívánságaitok. Virág-hullás tél derekán, öröm az én szívemnek. Isten áldása járjon érette és forró köszönetem tetézzé. Boldog új évet mindnyájatoknak!

Vöröczkey Tóbiás. Bizony jól meggyűltyelt azt a furcsaságot. A multkor két szekeret láttál, mind a kettő jól meg volt rakodva. Az egyikben fehérlett a hó: havas tehernek is nézhettek, pedig *küszén* volt. A másik meg merő feketeséget szállított: ez volt a hó. Képrejtvénynek is beillene. — **Ybl Márta.** Rízony, gyermek korom óta nem ültem szánon. Csengett-kongott itt a fővárosban is egynehány, de csakhamar leszerelték megint. A szép karácsonyi hó, sajna!... gyorsan elolvadt megint. A koresolya-pályákat is megrontotta. De azért biznak Tél apóban, hoz az még havat jeget eget. Mik lesznek az új-évben a *Kis Lap* főbb olvasmányai, azt egy végben többször is közöltem. Kár volt figyelembe nem venni. A *Kis Lap*nak minden közleményét el kell olvasni. Hiszen épp ez okból is teszem bele. Sorocskáidban örömmöm tellett. — **Ónodi Laczi.** Felebaráti szereteted jelét, örömmel fogadtam. Nagypának pedig azt üzenem, hogy még mindig nines névtáblácska az ajtómon. — **Wurm Betty.** A versike esinos, a kívánság jó. Mind a kettőt nagyon köszönöm. — **F. Ilonkát** nem ismerem. Minden gyermek a teljes nevével tartozik nekem. — **Milhöfer Frida.** Az a kérdé-

sed, most kezdődött-e az új évszázad: két felekezetre osztotta mind az öt világrész értelmiségét. A pápának csak 1901-ben, a német császárnak meg most kezdődik. Én magam a szent atya magyarázatához hajlok. De azért még mindig vitás a kérdés. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓ SZÍV.

Jó fiuk, jó leányok!

Hozzátok beszélek.

Az édes anyátok megsimogatja fürtös fejteket, amig ti bele bámultok a vígan pattogó tűzbe és talán nem is sejti a ti kis szívetek, hogy van ám gyermek, akít nem ölel át az édes anyja és akinek nem fütenek sehol.

Kis lány poroszkál az ablak alatt. Rongyos a ruhája, fázik s éhes is, az istenadta. Nincs aki felöltöztesse: nincs aki meleg otthonba várja: nincs aki terített asztalhoz ültesse.

Pedig van ám annak a kis teremtsnek is édes anyja: de beteg, vagy talán nehéz munkában gyöttrődik.

Ezeknek az édes anyáknak nincs idejük, hogy megöleljék a gyermeküket. Sok, nagyon sok az ilyen kis gyermek. Senki sem törődik velük. Ezeknek az otthonuk az **utca**. Az utca pedig veszedelmes és könyörtelen. Az ilyen utcai gyermek elfelejti a mosolygást.

Jó kis fiuk, jó kis lányok! Gondoljatok az utcának e boldogtalanaíra! Nektek télen is nyílik illatos virág, mig az ő virágjuk a füttetlen pallás- vagy pincze-szoba ablakain ragyog.

Jó-szívi emberek meg akarják menteni ezeket az elhagyottakat. Derék, becsületes fiukat, lányokat akarnak nevelni belőlük. Otthont, menedék-házat építenek a számukra, hogy ne legyenek az utca gyermekei.

Az **Országos Gyermekek-védő Egyesület** a ti jó szívetek segítségét is kéri, hogy felépülhessen Budapesten az elhagyott, elzúllott gyermekek menedék-háza.

Mondjatok le egy darabig a fölösleges filléretekről és küldjétek el ide hozzám. Én eljuttatom a ti kegyes adományaitokat azoknak a kezéhez, akik az elhagyott gyermekek megmentésén fáradoznak.

Most még nem tudnak, vagy már elfelejtettek imádkozni az utca boldogtalan gyermekei. A menedék-házban áhítat élred a lelkükben, össze kulcsolják a kezüket és ti, jó fiuk, jó leányok: érttetek mondják majd az első imát.

Kedveseim, segítsétek meg a segítöket!

Az **Országos Gyermekek-védő Egyesületnek**: Ónodi Laczi 1 kor.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!

F. b.